

ПОУЧЕНИЯ

НЕДЕЛА ПЪРВА ОТЪ ПОСТЫТЫ.

„Отвѣща Натанаилъ, и глагола еѣмъ: Равви, Ты еси Сынъ Божій, Ты еси Царь Іерусалимъ.“

(Іоанна гла. 1 ст. 50)

ЗА ВЪРАТА.

Когато азъ съ благоговѣйно ѹмозрѣніе размышлявамъ за началото, ѹмноженіето, ѹтвържденіето на православната наша вѣра, откривамъ тайнства, намирамъ чюдеса отъ едната страна толкози много, щото е невъзможно, да ги опишемъ съ языкъ, и отъ другата толкози высоки, щото е невъзможно, да достигнемъ тамо съ помышленіето. Отъ това съкземъ смачкъ отъ ѹдивленіе, и отъ радость, превышнѣя въ Бога, който е навчилъ такава вѣра, славѣ, и изговарамъ съ Давида: „Веліи Господъ нашъ, и веліа крѣпость егѡ, и раздѣла егѡ нѣсть числа.“ Пс. 146. Православныты же люди, които държатъ тамъ, вѣра ѹблажавамъ, и дѣламъ: „Блаженны людіе, и хъ же Господъ Богъ ихъ.“ Пс. 143. И ако за православната проповѣдь, за да възтѣржестѣва съ неповѣдимата онаѣ сила, която тамъ има, въ сърдцата на слышатели, трѣбоваше, да сѣ проповѣда отъ ѹстата или на едного отъ Христовыты Апостолы, или на едного отъ богодѣхновенныты чърковны учители, които сѣ были избраныты оныѣ органи, които отъ началото е ѹпотрѣбилъ Дѣхъ свѣтій, за да разгласи по сичката зема сладостнѣя гласъ на Евангелската истина; но при сичко това дързаѣ и азъ да възлѣзѣ днесъ горѣ на свѣщеннѣя тойзи амвонъ, за да проповѣдамъ, колкото можъ, славата, и величіето на православіето.

Въ тойзи почитаемъ, и господимѣнитъ день, който е день тѣр-